

om disses anvendelse til andre formål samt ansvaret for driften, der har været belyst.

Fristelsen for misbrug ligger navnlig i, at serveringen ikke er belagt med omsætningsafgift, idet der ikke skal betales spiritusskat, en afgift (25 pct.), der er meget følelig for restaurationserhvervet.

Lovens § 27 er fuldstændig omredigeret og fremtræder nu med et indhold i en klar og overskuelig form, som ganske kan tiltrædes. Der henvises til hovedpunkterne nedenfor.

Man har været inde på helt at forbyde kreditgivning i marketenderier (side 111—115), idet kreditgivning frister til umådeholdent drikkeri på arbejdspladsen, hvilket naturligvis i mange henseender er yderst betænkeligt. Af mange grunde har man dog opgivet denne tanke, bl. a. fordi en sådan bestemmelse måtte forudsætte en regel om, at skylden ikke ville kunne indtales, hvilket igen ville rejse en række tvivlsspørgsmål, navnlig af bevismæssig karakter. Man er fornuftigvis blevet stående ved en bestemmelse om, at arbejds løn ikke må tilbageholdes til dækning af regninger for stærkt øl i marketenderier, jfr. også analogt motive ringen for det allerede eksisterende forbud i § 33, stk. 1, jfr. § 27, stk. 6, mod udbetaling eller fordeling af arbejds løn i beværtninger og marketenderier. Samtidig foreslås forbud mod, at der i marketenderier serveres eller nydes andre former for stærke drikke end stærkt øl — altså destillerede stærke drikke, likører og vin.

Til marketenderier er der alene adgang for de i vedkommende virksomhed beskæftigede, også midlertidigt beskæftigede. Man har derimod hidtil antaget, at bude, chauffører o. lign., der blot har et ærinde i virksomheden, ikke er adgangsberettigede. Noget andet gælder dog havnemarketenderierne, der nødvendigvis må indtage en særstilling. Kommissionen fastslår da også, at havnemarketenderier er berettiget til at beværte de på havnen beskæftigede, herunder bude og chauffører med ærinde der. I konsekvens heraf anser kommissionen det for rimeligt, at lignende gælder for de øvrige marketenderiers vedkommende, således at bude, chauffører o. lign. med ærinde på virksomheden må beværtes i marketenderiet.

En ordning med udstedelse af legitimationskort for de adgangsberettigede kunne ifølge kommissionen muligt være praktisk,

men man anser det for mest opportunt at overlade dette spørgsmål til politiets afgørelse i hvert enkelt tilfælde.

Tydelige opslag bør ophænges i lokalerne, men afgørende er og bliver placeringen af ansvaret for driften, der ifølge forslaget påhviler indehaveren af marketenderitilladelsen og marketenderen.

Om lokalernes benyttelse til andre formål, der har taget et ret stort omfang, henvises til betænkningen side 120—123 og lovforslagets § 17 ad § 27, stk. 9. Man godkender herefter (også i lukketiden) sammenkomster med personalet, der bekostes af vedkommende virksomhed, og tillige sammenkomster, herunder sammenskudsgilder, af personalet med gæster i henhold til en polititilladelse i hvert enkelt tilfælde. Marketenderen må ved sådanne lejligheder gerne med sit personale bistå ved serveringen, også med andre stærke drikke end stærkt øl, men spise- og drikkevarer skal som nævnt være medbragt af gæsterne, og serveringen bliver afgiftspligtig, da sammenskudsgildet forudsætter en særlig adkomst i form af en polititilladelse.

Ifølge forslaget § 21 ad § 39 vil der ikke kunne nægtes politiet adgang til marketenderier ved udøvelsen af kontrollen med disse.

6. Lukketidsspørgsmålet.

(Betænkningen side 125—127, jfr. side 138).

Efter den gældende b. 1. er lukketiden for beværtninger kl. 24 eller det tidligere tidspunkt, der i lokal politivedtægt måtte være fastsat, — almindeligvis kl. 23. Lovforslaget indeholder nu den vigtige ændring, at kommunalbestyrelsen frit kan fastsætte en senere lukketid for et antal beværtninger, altså ikke som hidtil længst til kl. 1.

Det er stadig politiet, der bestemmer, hvorledes disse natbevillinger skal fordeles blandt beværterne indenfor det af kommunalbestyrelsen således fastlagte antal af sådanne bevillinger. Samtidig ophæver man den kunstige bestemmelse i § 32, stk. 1, 2. og 3. pkt., således at gæsterne fremtidig altid må opholde sig i lokalerne indtil lukketids indtræden uden hensyn til, hvornår de har indfundet sig. (I øjeblikket er det som bekendt således, at i beværtninger med 2-bevilling (§ 32, stk. 1) må gæster ifølge § 31, stk. 2, ikke lukkes ind efter kl. 1).